

broken door de zwarte silhouetten der wagentjes van den trein, die voortkruipt door het ruime gezichtsveld.

Het wordt al wat warm in de zon, die daar staat te gloeien aan den strakken staalgrijzen hemel.

We zijn aan ons doel gekomen, een lange ondiepe batterij, bewapend met vier oude verweerde kanonnen, die even boven het plongée uitkijken, log rustende op de defecte affuiten, die bijeengehouden worden door roestroode repen ijzer; er om heen zijn rechtstandig planken ingegraven: deze stellen de bedieningsmanschappen voor, en reeds menig doodelijke wond is hun geslagen bij vorige vuren. De oude wonden zijn met zwarte verf aangestreeken, om ze te onderscheiden van de nieuwe, die straks zullen worden toegebracht.

De sergeant schrijft met krijt, dat hij daarvoor expres schijnt te hebben meegenomen, zijn naam op een plank, die een stuks-commandant voorstelt; strakjes, als het vuur zal zijn afgeloopen, zal Minkels nagaan, welk lot hem zou zijn beschoren, als hij daar werkelijk had gestaan.

De geheele omgeving der batterij is bezaaid met scherven van projectielen, kogeltjes uit granaatkartetsen en met verbogen stukken verroest zink en blik.

We hebben onze kardoesjes klaargelegd op de borstwering voor de monding der kanonnen. Die kardoesjes zijn kleine, ronde grauwwitte zakjes, gevuld met buskruit; uit den toegebonden krop hangt een zwart eindje gezwinde lont, voor het ontsteken. De vlam en de rook moeten voorstellen het afgaan van een schot uit de doelbatterij, die beschoten wordt.

De kanonnier bij den observatiepost zwaait met zijn muts: het afgesproken teeken, dat we de kardoesjes kunnen ontsteken.

Met mijn sigaar doe ik de gezwinde lont van het eerste kardoesje vuur vatten. Het vuur loopt, zacht knetterend, langs het dunne staartje, een fraai, blauw rookrafeltje achter zich aan; het verdwijnt in den krop: puuff... en een roode vlam. Een rond wit wolkje schiet omhoog, en drijft zijwaarts weg als een bal van watten. Waar het kardoesje lag, is nu een zwartgebrande plek; een eindje verder ligt het in flarden geslagen, zwart aangebrande zakje. De gloed der vlam is ons in het gezicht geslagen, al hadden we ons een paar passen verwijderd, boven den wind.

Na drie minuten volgt het tweede kardoesje, en dan het derde en het vierde.

Onze taak is afgeloopen hier, en we keeren naar den observatiepost terug.

Daar wordt de nationale vlag geheschen als sein, dat we terug zijn gekeerd, en de telefonist brengt het bericht naar het kamp over, dat de contrôlepost N°. 4 „veilig” is.

Nu mogen we er niet meer buiten komen: niet, voordat van het telefoonstation ons gemeld wordt, dat de nationale vlag voor de wacht de roode vuurvlag heeft vervangen.

En nu begint het wachten; want altijd is er iets, dat verhindert het vuur uit de verschillende batterijen te openen. Nu eens is het een man, die in de hei rondwaalt, zoodat de hei „onveilig” is; dan weer wordt iemand gemist, die men weet dat de hei is ingegaan, doch die nog niet is teruggekeerd,